

Gambiareis Missie 2022: Reisverslag Lieve

Na 3 jaar (en Corona) besloot ik opnieuw een bezoek te brengen aan Gambia. Samen met het bestuur van de vzw De Gambiavrienden, trok ik naar 'ons 2de thuisland' om ter plaatse te zien hoe het met onze projecten gesteld is.

Op 13 november, midden in de nacht, vertrokken we samen naar Schiphol. Met een kwartiertje vertraging stegen we op, om na 6,5 uur te landen in hoofdstad Banjul. Vermits het in België nog niet echt koud was, viel de aanpassing aan de plaatselijke temperatuur 30°C nog mee. Alhoewel, het was er heet! Een andere hitte dan bij ons!

Bij aankomst in hotel Baobab werden we al opgewacht door de twee Omars. Ook Mariama kwam ons al verwelkomen. Na het avondmaal en het vertrek van ons bezoek, doken we ons bed in, vermoeid van de reis.

De volgende ochtend zaten we al om 8u30 aan het ontbijt en vertrokken we om 10u00 naar Jambanjelly. Het schooltje daar is volledig onder beheer van de vzw, we staan dus in voor alles: lokalen, materiaal en de lonen van de leerkrachten. Het was er een overweldigend onthaal. De kinderen en leerkrachten zongen en dansten. En uiteraard deden we mee.

In de namiddag werden we verwacht in Kingfishers Lodge, op uitnodiging van Bernard en Mia, twee Brasschaatenaren die ieder jaar een maand in Kingfishers Lodge verblijven. De lodge is gelegen aan een prachtig natuur- en stiltegebied aan de oever van de Alahein-rivier. Eerst werden we verwend met overheerlijk Afrikaans eten en met een lekkere 'café glacé' als nagerecht (aangeleerd door Bernard en Mia).

Rond 15u30 vertrokken we voor een kanotocht op de rivier. Twee krokodillen lagen te zonnen op een eilandje, wel op een behoorlijke afstand. Dankzij vogelspotter Bernard zagen we bijzonder mooie vogels o.a. verschillende soorten reigers, oeverlopers, arenden en 4 soorten ijsvogels. Het was een prachtige rondvaart!

Vanaf dinsdag begon dan het echte werk. We vertrokken al om 9u00 naar de magazijnen waar de container en een hele hoop helpers ons opwachtten. Het uitladen en sorteren per project kon beginnen. Het was een hele warme dag, 32°C maar de gevoelstemperatuur was 38°C. Het was puffen! Maar om 14u30 stond alles op zijn plaats en genoten we van een verfrissend drankske op het terras van het hotel.

Zo waren we alle dagen om 9u00 aan de magazijnen om nog materiaal te verdelen in zakjes of dozen voor de kinderen en hun mama's. Het bleef bloedheet, mede door de hoge luchtvochtigheid.

De weg van en naar de magazijnen was enorm hobbelig en zanderig, en we stonden geregeld in de file! Dit kwam doordat één van de geasfalteerde hoofdwegen verbreed werd, het asfalt was al weg, dus de weg leek meer op een woestijn. Via allerlei omwegen door kleine, smalle, hobbelige straatjes duurde onze reisweg dubbel zo lang. De verbreding van de weg had één voordeel: al de autowrakken langs de kant van de weg waren opgeruimd!

De lagere school Sint-Thérèse was eerst aan de beurt. Na de verwelkoming, de liedjes en dansjes, en het overhandigen van het materiaal en de sponsordozen, trokken we naar het kleuterschooltje van Mariama, Nyodema Nursery School. Daar bezocht ik de verschillende klasjes en maakte kennis met enkele sponsorkindjes. Respect voor de leerkrachten die dag in, dag uit bezig zijn met de kleuters om ze de Engelse taal te leren en klaar te stomen voor de lagere school.

Om 19u00 was het nog 31°C, gevoelstemperatuur 37°C. In de volle zon was het niet uit te houden, we moesten steeds de schaduw opzoeken. Geen wonder dat er vooral in de vroege ochtend en na 18u00 gewerkt werd. 's Avonds heerste er daar een gezellige drukte, in het donker!

Op vrijdag vertrokken we weer vroeg naar ons eigen schooltje in Jambanjelly om het schoolgerief te brengen. De kinderen drumden rond ons, dus besloot ik samen met hen te zingen en kringspelen te doen. Eén van de onderwijzeressen schoot me te hulp. We speelden o.a. zakdoek leggen. Vermoeiend, want de kinderen kozen mij iets té veel uit. Maar het was heel plezant.

Op zaterdag was het dan de grote dag in Jambanjelly. We werden met muziek en met dansende kinderen en ouders verwelkomd. Na de speeches, de dansjes en liedjes van de kinderen en het uitdelen van de sponsordozen, werden we getrakteerd op lekker eten, klaargemaakt door de

kokkinnen van de school. Zij verzochten eerst de mannen om eten op te scheppen en daarna was het de beurt aan de vrouwen. Met onze uitspraak 'Ladies first' moesten ze heel hard lachen. Dat kan niet in hun cultuur. Er is nog wat werk aan de winkel!

Na het vertrek van de dorpsoudsten, die ook altijd een kijkje komen nemen, begonnen alle leerkrachten muziek te maken. Ze trommelden op lege bidons, zongen en dansten. We konden niet anders dan meedansen en meefeesten. Wat een AMBIANCE !

Op zondag werden de middelbare studenten uit het sponsorproject verwacht in Nyodema Nursery School. Daar zag ik dan mijn sponsorkindje Muhammed terug. Ondertussen is hij al 13 jaar, maar ik herkende hem nog, evenals zijn mama. Het was een blij weerzien. De ceremonie werd aaneengepraat door Bakubar, een kerel die afgestudeerd is en vertelde dat hij dankzij de vzw naar school was kunnen gaan. Dat het heel belangrijk is om hard te werken op school om zo een mooie toekomst tegemoet te kunnen gaan. Dus, zei hij, zet de filmpjes van Tik-Tok en YouTube op tijd en stond weer af en neem voldoende tijd om te studeren. Je krijgt maar één kans, en die filmpjes blijven komen. Schitterende speech!

Op maandag namen we een vrije dag. Ik bezocht samen met Christa & Patrick een natuurpark met veel apen en in de namiddag maakten we een strandwandeling. Zelfs met de voeten in het (lauwe) water, bleef het heet!

De volgende dagen brachten we nog een bezoek aan Bakoteh Proper, New Yundum Health Center, New Yundum Lower Basic School, en Sifoe Lower Basic School. Zondag was het eindelijk de beurt aan de kleuters van Mariama. De speelplaats werd versierd. Stoelen werden klaargezet onder een zeil, onmisbaar om het te kunnen uithouden in de hitte.

We werden opnieuw verwelkomd door Babukar. Kindjes ontvingen hun sponsordoos, er volgden speeches van leerkrachten, ouders en van de grootvader van mijn sponsorkindje. Ook Patrick, de voorzitter van de vzw, voegde er een woordje aan toe.

Muhammed en zijn twee zussen kwamen nog langs om afscheid te nemen voor mijn vertrek. Ze drukten de hoop uit me volgend jaar terug te zien. Want, de mama is zwanger! Na het zingen van het volkslied en het lied 'ik heb de zon zien zakken in de zee', waren de festiviteiten ten einde. Ik nam uitvoerig afscheid van 'mijn' Gambiaans gezinnetje. Het was een mooie dag en wat minder heet, slechts 32°C.

Terug in ons hotel aten we o.a. spaghetti bolognaise en werden we verblijd met live muziek van de Piano-man (ook ouder van een sponsorkindje). Hij zong en speelde o.a. Que sera, No woman no cry, Jamaica, Guantamera en ja La Bamba. Het was een zalige avond.

Met op de voorlaatste dag een bezoek aan het kleuterschooltje in Widdar, zat ons werk erop. Op onze laatste dag maakten we nog een wandeling langs de vloedlijn van de Atlantische Oceaan. Zo kwamen aan een chique bar met mooie luxueuze zitbanken en zetels, maar zonder volk en een bijna lege ijskast. En het paard loopt er tussen de ligzetels.

Na ons 'laatste avondmaal' kwam Mariama nog langs met brieven en kadootjes voor de sponsorouders, en natuurlijk ook om afscheid te nemen. Dan werd het tijd om onze valiezen in te pakken en te wegen (max 20kg).

De volgende ochtend namen we afscheid van het personeel en vertrokken we naar Banjul. Rond 12u waren we in de luchthaven. Na de nodige controles stegen we op om 14u00 om te landen op Schiphol om 21u15 (er is één uur tijdsverschil). Rond middernacht waren we weer thuis, tevreden over onze doortocht in Gambia.

The smiling Coast, zo wordt Gambia genoemd, en dat klopt. Ondanks het weinige dat ze daar hebben, lachen ze je altijd toe. Ze zijn daar zo dankbaar en blij met kleine dingen: een T-shirt, een pet, een balpen, de restjes van onze zonnecrème, douchegel of tandpasta.

Donderdag 1 december, pas thuis, stapte ik op mijn fiets om boodschappen te doen. Wat was ik blij met de 6°C en de koele wind op mijn wangen. Zo gelukkig met de vier seizoenen in ons landje. Maar, bij leven en welzijn, ben ik volgend jaar weer van de partij.

Lieve